

[Aksel Larsen.]

give, for at kunne tage Stilling til, hvad der er ret og rimeligt — den kan ikke klare det med at ophøje et Mæglingsforslag til Lov. Ifølge Lov om Mægling i Arbejdsstridigheder er det ikke Forligsmandens Opgave at undersøge, hvad det vil være rimeligt at betale i Løn, eller hvilke Arbejdsvilkaar der vil være rimelige inden for et bestemt Fag eller Arbejdsomraade eller for alle Fagene tilsammen; hans Opgave er een eneste: at søge at stille et Mæglingsforslag, som har Udsigt til at blive vedtaget af begge Parter. Det kan være sagligt set saa urimeligt, det være vil; hvis han skønner, der er Chance for at faa begge Parter til at vedtage det, skal han stille det. Derfor er et Mæglingsforslag intet godt Grundlag at afgøre en Arbejdskonflikt paa, naar man vil nedsætte sig som Voldgiftsdomstol — og det er jo Regeringens Hensigt, at Rigsdagen skal gøre dette.

Som Følge heraf mener jeg, at de Oplysninger, vi ikke har faaet i Bemærkningerne til Lovforslaget, og som heller ikke er givet os af den højtærede Statsminister — jeg ved ikke, om han ikke vilde give os dem, eller han ikke kunde give os dem —, maa Rigsdagen have, før den har nogen som helst Ret til at tage Stilling til dette Forslag. Jeg anmoder den højtærede Statsminister om at give os disse Oplysninger her i Tinget, for det er Tinget, der skal have dem. Jeg ved, man kan sige, at vi kan faa dem i Udvalget. Nu er vi Kommuniste heldigvis i den Situation, at vi kommer med i Udvalget og kan faa visse Oplysninger der, men det er Tinget og Offentligheden, der bør have dem.

Jeg mindes ikke noget Tilfælde fra før Krigen, hvor man er optraadt saadan, efter at et Mæglingsforslags Skæbne ved Afstemninger var afgjort. Efter min Erindring var det altid saadan, at naar Afstemningerne havde fundet Sted og Forligsmanden havde faaet Resultatet overleveret, blev saavel Mæglingsforslaget som Afstemningsresultaterne gjort tilgængelige for Offentligheden. Man har ikke gjort det i dette Tilfælde; man har holdt alting dybt hemmeligt og har foreløbig ogsaa villet holde det hemmeligt for Tinget — ud over at man, som sagt, har aftrykt Mæglingsforslagets Ordlyd, som jeg vover at paastaa de færreste herinde bliver kloge af.

Det er sikkert de færreste af de Rigsdagsmedlemmer, som foreløbig er sindede at ville stemme for det foreliggende Lovforslag; der overhovedet har nogen Anelse om, hvilke Løn- og Arbejdsvilkaar der bydes Slagteriarbejderne, og hvad Forligs-

mandens Mæglingsforslag betyder for dem — jeg vover at paastaa, at heller ikke det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Spor af Anelse om dette.

Naar jeg ser paa Mæglingsforslaget og sammenholder det med, hvad jeg i Forvejen selv vidste om Slagteriarbejdernes Lønninger og Arbejdsvilkaar, saa staar det for mig saadan, at de voksne mandlige faglærte Slagteriarbejdere hidtil har haft en Ugeløn paa 106 Kr., vel at mærke hvis de havde fuld Beskæftigelse alle Ugens 6 Dage. Forligsmanden byder dem et Tillæg, som saa vidt jeg kan regne det ud — men jeg tager Forbehold for Fejltagelser, og hvis jeg gør mig skyldig i Fejltagelser, er Ansvarret Statsministerens, der ikke har villet give Oplysninger —, men som altsaa, saa vidt jeg kan regne det ud, vil udgøre 4 Kr. 88 Øre om Ugen. Det vil sige, at hvis dette gennemføres, vil Ugelønnen komme op paa 111 Kr. — igen under Forudsætning af, at disse Slagteriarbejdere har fuld Arbejdsuge. Det drejer sig om faglærte Folk med meget haardt Arbejde. Jeg vil gerne tillade mig at rette det Spørgsmaal til Tingets ærede Medlemmer: Hvem af Forslagets Tilhængere i denne Sal vil paatage sig at forsørge en Familie ved Hjælp af en saadan Indtægt? I øvrigt læser jeg ud af Forslaget, at det særlige Dyrtdistillæg, der efterhaanden udgør en væsentlig Del af Lønnen, har Forligsmanden foreslaaet sat til 86 Øre pr. Time. Hvis Dyrtdistillægget blot skulde op paa den Højde, det vilde have haft, hvis man ikke i 1940 havde sat Dyrtdistidordningen ud af Kraft, maatte det i hvert Fald være paa 91 Øre i Timen — og saa er Varernes Kvalitetsforringelse og andre Forhold endda ikke taget i Betragtning.

For kvindelige Arbejdere — det drejer sig vistnok særlig om Konservesindustrien — foreslaas et Dyrtdistillæg paa 58,5 Øre pr. Time. Med dette forholder det sig, ligesom med Hensyn til Mændenes Dyrtdistillæg, saaledes, at det er langt ringere, end hvad Kvinderne vilde have opnaaet, hvis man ikke i 1940 havde sat Dyrtdistidordningen ud af Kraft, og saa maa man tage i Betragtning, at der ikke er givet noget som helst Afsavnstillæg for det, de paagældende Arbejdere har mistet i de mellemliggende Aar i Kraft af den totalt uretfærdige og ikke af nogen ydre Forhold fremtvungne Lov af Maj 1940.

Det har sin Interesse samtidig at vide, at der findes kvindelige Arbejdere i andre Industrier end Slagteriindustrien, der ved frivillige Forhandlinger med Arbejdsgiverne